

Preu
de subscripció:
2'50 ptes. l'any
Un número:
10 cts.

EMPORIÓ

PERIODIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:
Ateneu
Montgrí

Any II

TORROELLA DE MONTGRÍ 11 de Juny de 1916

Núm. 35

EL FORASTERISME

- - A L' ESCOLA

Sens dubte que un dels ordres a ont porta més fatals conseqüències la manca de una més perfecta dignitat colectiva del poble català, la falta d'un pols nacional, que permet en nostra Catalunya les invasions forasteres de que parlavem en nostre article anterior, es l'ordre escolar i pedagògic.

La llar, l'escola, el temple, son les tres fornals a ont se forja l'esperit de les generacions futures, l'ànima de la raça. La direcció que la primera dongui a ses iniciatives, depenja de les orientacions que abans hagin donat les altres als pares, en la infantesa d'aquets la segona, i en tota sa vida el darrer.

La majoria dels problemes, inclòs els d'ordre religiós i social, no arriben a la solució que seria de desitjar, perque no 's plantegen en el terreny aont plantejar-se deuen, en el terreny de l'escola, sobre tot en el de la primaria.

El problema de la falta de patriotisme, de dignitat ciutadana, d'educació cívica, es causa i efecte, a la vegada, de la degradació patriòtica que l'escola pateix en nostra terra. N'es causa, perque si no 's dongués aquesta manca de patriotisme social conscient, no se toleraria per nostra gent la absència de sentiment patriòtic català en les escoles de Catalunya. N'es efecte, ja que les generacions no son patriotes perque l'escola no ha cuidat d'encendre, i avivar, i dirigir en el cor dels infants la flama de l'amor a la patria. Es l'etern cíclic viciós que en quasi tots els problemes socials observa l'home de reflexió i d'estudi; cíclic d'aont deveni sortir-ne amb un acte de generosa espontaneïtat, que fins deu devenir heròic si es necessari.

L'escola a Catalunya deu ésser catalana. Catalana, en quan deu ser catalana la llengua vehícol amb que se relacioni el mestre amb sos deixebles, i catalans els llibres de text que s'hi donguin. Deu

ésser catalana en quant la Historia i la Geografia de Catalunya, i el Dret Català, han de tenir-hi, en lloc preeminent, cabuda.

Tant sols aixís podrem reanimar-lo aquest pols de l'ànima colectiva que sols se percibeix en moments morbosos, de febre i excitació, pero que no es deixa sentir en la normalitat de la vida, allavors que es quan se desenrotllen les facultats d'un poble en ritme harmoniós, i la natural creixença augmenta els valors nacionals amb la solidesa de una construcció lenta i ordenada. Sols aixís podrem bastir-la aquesta Espanya Gran, que será tant més gran com més grans siguin els nuclis nacionals que la formin, nuclis que una escola oficinesca i de técnica apriorística i opresora tendeix a ofegar.

I si del aspecte sentimental, encara que real, realíssim, passessim al pedagògic i pràctic, quin raig de llum tant esplendent oviraríem, aplicant el principi propugnat de la catalanització de l'escola, al menys en lo que a la llengua escolar se refereix, a les tenebres d'una pedagogia oficial i rutinaria, de un vehícol de relació entre mestre i deixeble, que no es fet per les aptituds d'aquest, i molts de cops tampoc per les d'aquell, que es un grilló tant feixuc, que per força, al menys fins a cert punt, la naturalesa de les coses, més forta que cap llei, obliga a llençar-lo.

I aixó no vol dir que devem exclure l'estudi de la llengua castellana dels programes de primera ensenyança (en son últim grau al menys); aixó vol dir que fins que el noi català hagi après els principis de la gramática general i les regles especials de la catalana, tot en català, no tenim dret, si no volem renyir amb el sentit comú, a fer-li aprendre la gramática i llengua castellana. Allavors, el noi que 's troba en aquestes circumstancies, per medi d'algun dels mètodes que empleien els professors de llengues, li será molt fàcil, en pocs mesos, i tan volta en poques setmanes, posar-se al corrent de tot alló que l'estudi de l'idioma castellà pugui tenir

d'útil per ell. La major facilitat i comoditat, i la seguretat d'èxit que aquest procediment asseguraria, es evident.

JORDI CATALA.

AMOR QUI TRIOMFA

El dia primer de Juny s'estrenà en el «Centre Catòlic» el drama en tres actes «Amor qui triomfa», original del llorejat poeta Mossén Francisco Viver.

El drama es una adaptació a l'escena de l'obra d'en Manzoni «Els Promesos».

Cal conèixer aquesta famosa novel·la italiana per a comprendre les dificultats d'escenificació amb que ha tingut que lluitar l'autor. Conté l'obra original una acabada pintura del pànic que solia precedir a les escenes de pillatge en les guerres de passades centúries, i una magnífica narració de la pesta de 1630 a Milán. Aquets elements que contribuïen a donar vida en la novel·la, difícilment poden cabre dintre l'marge força més reduït de l'escena.

Mossén Viver, per esprit de classe segurament, ha volgut prescindir d'una figura interessantíssima: la de Mossén Abundi, prototipo de gent indecisa i temerosa, el qual oferia grans recursos per a lograr aquell matís còmic que per contrast dona amenitat i relleu a les obres dramàtiques.

L'autor venia treballant també per l'inexplicable prejudici que presideix la producció de quasi tot el teatre catòlic, ço es per l'exigència de prescindir de les actrius.

I amb tots i aquets inconvenients, Mossén Viver ha lograt lo assequible, en sa seva primera producció dramàtica.

Amb galanura de llengatge que descobreix tot seguit al poeta dominador de la pluma, amb un diàlec viu, sembrat d'enginyoses figures, ens presenta el procés d'una lluita continuada entre una parella d'humils paisans que pretenen maridar-se i un comte infame que, interposant-se entre ells, preté desbaratar els seus propòsits i destruir la seva felicitat.

Les nobles figures de Frà Cristófol i del Cardenal-bisbe, així com la del repugnant comte Roderic, estan presentades de mà mestra. Ens plau també la d'en Marc que l'autor intercala en el drama per necessitats escèniques, encar que trobema l'ún

poc preparada l'escena que 'ns revela el misteri de sa procedència.

Amb l'èxit de la seva primera obra dramàtica Mossén Viver ens ha demostrat que farà ben belles coses, si, com suposem, continua explotant aquesta nova modalitat de ses aptituds literàries.

I ara fixant-nos en la part extrínseca de la representació, debem lloar el decorat i el vestuari presentats amb una riquesa i amb una cura a que no estem gaire acostumats. Fem constar que per l'obra s'estrenaren tres decoracions.

La representació resultà força ajustada.

El comte Roderic (Capellà) i Frà Cristófol (Closas), acertadíssims; en Marc (Adroher) i el comte Ateli (Ballester), amb lleugeres excepcions feren un ben lloable treball; el Cardenal (Bastons), hauria resultat intaxable usant d'algom més de suavitat en el parlar; en Llorens (Matas), hagué d'encarregar-se precipitadament del paper i no pogué manifestar-se amb la plenitud de son valer; i tots els altres demostraren els fruits d'una entenimentada preparació.

No sabríem acabar sense fer ressaltar una nota ben alentadora, que planejava sobre l'acte de l'estrena. El fet de que en aquesta terra, tant poc disposada per a rebre la llevor espiritual, pugui donar-se un producció literària que sigui esperada amb anhel per un estol de jovent, es quelcom ben significatiu i ben esperançador. Desitgem que aquest interès fill d'una refinada cultura augmenti continuament, i que al seu calor germinin noves produccions, esvahint l'atmosfera que enverinava l'espirit i entronitzava l'esteril pedanteria.

Tant com per l'obra, per lo que pugui haver fet en aquest sentit Mossén Viver, rebí nostra coral felicitació.

FLORIDOR.

- EMBRIAGUESA DEL BON TEMPS

Una oreneta es arribada!...

*volava tímida, a l'atzar,
per la clarícia benaurada
d'aquest cel blau color de mar,
color dels ulls de l'estimada.*

*Avui el cel té un color gai,
una claror suau i encesa:
sembla tenir ja aquell desmai
de la caló i la llanguidesa,*

*En tot l' hivern no 'ls he vist mai
tant riallers, el cel i l' aire;
tant intranquils i confiats,
tant inquiets i reposats,
tant plens d' estiu, tant plens de flaire!...*

*Per xó al damunt del cel hi escau
l' imatge discola i obscura
que llisca fina com la nau
per la mar fonda de l' altura.*

*Ai, quina mágica alegríá!
ai, quin desig! ai, quin anhel
de corre al bell atzar del dia,
d' aixecá els braços cap al cel,*

*i de cantá una cançó boja
al despertar l' amor primer,
i de besar una boca roja,
la flor més fresca del verger!*

*Totes les flors més ufanoses
jo les voldria al meu davant;
totes les noies més formoses
jo les voldria al meu voltant.*

*Entre les flors, ne triaria
la més discreta en el flori,
la que sa gracia amagaria
devall l' ombratge esmaragdi.*

*Amb molt amor la colliria,
la de les fulles odorants:
débil la tija es trencaria,
me fora presa entre les mans.*

*I ben enlaira l' alçaría
com per la gran consagració:
la llum del sol me l' encendria,
fora una garba de claró.*

*Llavors, d' en mig de les donzelles
la més humil hauré escollit:
la que duu baixes les parpelles
sobre un mirar plé d' infinit;*

*la que es serena i reposada
i duu les mans damunt del pit;
que va súbil com una fada,*

*son tercenell els caminalts,
l' aspre rostoll se fa una prada
sota sos peus celestials;*

*la que quan passa reposada
sota l' ombratge de les branques,
el sol li amporen odorants...
Li besaré les dues mans,
dues gentils colomes blanques
que trobarán en el llur vol
les meves mans ávides d' elles,
en l' embriaguesa d' aquest sol,
d' aquest mar blau, de les estrelles,
d' amors perduts, d' alens de bes,
de tanques closes i florides,
i d' aquest cel que es tot estés
sobre les testes enardides.*

Josep MASSÓ VENTÓS.

COMENTARIS D'ACTUALITAT

L'últim dia senyalavem l'importància dels discursos pronunciats en la diada de l'Unitat Catalana, celebrada per la «Lliga Regionalista» en el Park Güell de Barcelona. Deiem que era tant gran la transcendència d'aquest acte, que era indispensable parlar-ne fins en un periòdic que com EMPORION, no té cap tendència ni finalitat política, prò que sent per sobre de tot l'ideal catalanesc. Per a millor claretat resumirem el sentit de l'orientació marcada en tres extrems, que són:

I. Canvi de tàctica per la Lliga.—Aquesta entitat, per comptes de demanar un sistema general de reconstitució espanyola, per DONAR-HI AQUI UN CONTINGUT CATALANISTA I NACIONALISTA (com s'havia propugnat fins ara), planteja avui EL SOL PROBLEMA CATALA; la solució anterior l'ha feta impossible la manca d'una tradició lògica i de bona fé en els governs espanyols. Després de la conducta d'En Dato i En Romanones, aquesta nova actitud és evidentment forçosa, IMPOSADA a NOSALTRES.

II. Recapte de la sobirania per a Catalunya.—Es evident que tractant-se de plantejar el sol problema català donat que Catalunya és una nació amb esperit, llenguatge, economia, història, pensament, personals, i no una regió com per exemple, Murcia o Extremadura, cal plantejar un reconeixement polític de la nostra nacionalitat. Aquest en el pensament que en la Unió Catalanista existia, no eixint del doctrinarisme, no assolint eficàcia política; aquestes atribucions són les que es reclamen en els

sistemes federatius; la constitució on poden esser admeses les noves prerrogatives de Catalunya és la única que POD FER GRAN LA IBERIA, segons digué En Cambó en son discurs, i demostraren els nostres parlamentaris en llur recent Manifest.

III. La nova pau i els nacionalismes.— Es una llastimosa ingenuïtat el creure que Espanya atravesarà les negociacions de la pau europea com si anés embolcallada d'un «water proof». Per la dignitat d'Espanya convé que ella estigui en aquells moments amb el propòsit decidit d'habillar-se de modernitat. Una Espanya amb agitacions endèmiques, amb l'única força vivent del país ocupada en l'afebliment de l'Estat que se li mostra enemic, no mereixeria el respecte, o al menys tot el respecte possible, de la diplomàcia internacional.— D'altra banda, PEL NACIONALISME CATALA COM PER TOTS ELS NACIONALISMES EUROPEUS, passa ara, una avinentesa que no tornarà a produir-se fins d'aquí un segle. La grandesa del moment no pod nodrir-se a Espanya del torn de dos partits convencionals: necessita tustar en la realitat, per descobrir-hi çó que és positiu element de vida. Com es produirà això? Pod produir-se de variadíssimes maneres, que ara no escau de preveure, però les paraules d'En Cambó que han semblat horripilants, són, en realitat, un altíssim advertiment patriòtic. La més mitjana erudició històrica, el més humil sentit polític poden capir çó que digué En Cambó sobre les «pressions» que comportaran les negociacions de la pau. I el fet de recomanar a Espanya una forta constitució per aquell moment de prova, a tot arreu s'anomenaria previsió política. Aquí per misèria i enviliment del nivell polític, s'anomena manca de patriotisme.

■ ■ ■ ■ ■

V A R I A

LA MINYONA DEL MAS

En una de les meves cotidianes excursions per la muntanya, vaig trobar en una vessant solitaria de les dunes, ornada de pins i atzavares, unes quantes vaques que pasturaven mandrosament i ageguda damunt unes mates d'herba, una noia que les vigilaba bo i joguinejant amb un menut goç d'atura. Darre una etzavara vaig estar llarga estona contemplant aquella escena muda no mancada per cert de atractiu. La noia no aparentava tenir pas més de setze anys i era d'una morenor gentil, robusta, bonica malgrat la seva fesomia inexpressiva, cara i mans colrades pel sol, els seus braços forçuts i la seva pell bruna que devia flairar a romaní i farigola, donava tot ella, una sensació de sanitat i de vida.

Jugava amb el goçet fent-li pesigolles amb un brinc de pí i fent-lo grinyolar estirant-li crudelment la menuda cúa. D'en tant en tant deixava el goç per a esguardar amb els seus ulls que tenien quelcom de extrany, de fieresa, les vaques escampades, clamant-les amb crits selvatgins quan s'allunyaven massa.

Vetaquí una ànima encongida. vaig pensar, forta de cós però d'intel·ligència endormiscada, i endarrerida; crescuda tal volta com els esbarserars de muntanya, a la bona de Deu, la Natura va nodrir-la exuberantment, sadollant el seu cós d'una fortitut vital, però mancada de tota espiritualitat que desvetllés la seva limitada intel·ligència, havia devingut fatalment insensible a tota emoció anímica i a tota idealitat.

Mogut per un inexplicable desig de curiositat, vaig atancar-m'hi saludant-la afablement, i, d'en mica en mica, amb aquella ingènua i tant simpàtica franquesa de la gent de a pagés, va descapdellar alguns capítols d'una vella història, trista i vulgar... Era filla d'allà dalt, de muntanya, d'ont n'havia eixit als dotze anys per anar a treballar, a guanyar-se la vida al igual que llurs germans més grans, perquè a casa seva eren molt pobres, i en el vell casalot hi quedaven encara altres germans menuts... La mateixa història, el mateix drama rural, tant vulgar... Feia temps que servia al Mas; la soldada era misèria i ella feinejava molt; feines escarrassades, homenívoles... Però els dies que sortia a engegar les vaques, eren els més feliços, llevat del diumenge, perquè podia xalar-se a pler, sense ningú que l'atormentés, sola, jugant amb el petit *Moro* el seu goçet estimat. ¡Ah, però el diumenge! ¡Amb quina afició passava els dies de la setmana esperant el diumenge! A la tarda, després d'estar rejant i endreçant el Mas, s'arreglava amb una certa coqueteria davant del mirall que no més serveix a les festes, es mudava amb aquell vestit de tonalitats de posta de sol i gaudint la santa alegria de la llibertat, s'en anaba cap a la carretera ont se trobava amb les seves amigues, noies del seu mateix estament, altres dones fortes, altres ànimes encongides, i totes juntes carretera enllà cap a vila, a ballar, a riure, a fruit del goig del diumenge.

Elles son aquelles noies que a la tarda de les festes veieu passar per la carretera caminant depressa, amarades de suor, amb un gros mocador lligat al cap tirat endavant pel sol, portant les sabates a la mà embolicades amb un mocador, i enraonant alt, rialleres, tivades. Quan son prop de la vila canvien les espadenyas per les sabates i avanç d'entrar al ball es passegen pels carrers i compren *bollos* i carametllos i ballen incansablement tots els balls i s'ufanen amb les paraules dels balladors i celebren les bromes no sempre de bona mena i toleren les patacades familiars i riuen estrepitosament; sobre tot, això, riure... Que després de finit el

ball, conciroses emprenen de nou, amb el mateix dalit de la anada el llarg camí, pensant amb aquells sis dies de marriment que separen una festa del altre...

La minyona del Mas va dir-me adeu; el sol feia estona s'era amagat darrera els cimats del Montgrí, i d'allí al Mas hi havia una bona tirada. Vaig contemplar-la marxar darrera les vaques mandroses, guiant-les destrament per aquells camins rublerts de garrigues i ginesteres.

I vaig pensar en la distància immensa del destí de les noies acariciades per la sort, ocioses, mímades, i el d'aquella pobre minyona del Mas crescuda a la bona de Deu, com els esbarserars de muntanya...

JUNY

■ ■ ■ ■ ■

• EGOS •

NO hi ha dubte que aquells sitials del saló de sessions de la casa de la vila... alegre y confiada, encomanen l'afició al no fer res.

Mig any fa que es constituït l'actual Ajuntament, en el qual teníem posada la nostra confiança, i s'ha fet ben poca cosa. Sabem que's fan treballs preliminars per a construir les escoles, que's preté cobrir la branca de regadiu i vendre les parcelles sobrants en el troç que ha de ser continuació del passeig, empró va tot a pas de tortuga.

Una mica d'activitat, senyors regidors. De lo contrari no sobressortirà el nom d'aquest Ajuntament de la massa anònima dels seus deseneïnats predecessors.

■ ■ ■ ■ ■

COMENTARIS

¿De qué podríem parlar que fos agradable als nostres llegidors? ¿De la guerra? ¡Cá! No sabríem pas que dir-ne de nou. Massa apurat ja es aquest tema perquè la nostra conversa interessés a ningú. I per repetir no més que conceptes exposats en quasi tots els periòdics i discutits per tots els estratègies de cafés, val més que la ploma es quedi quieta i confiada fins el dia que arriui la fausta nova de poguer aixecar el crit de ¡Visca la Pau! Aquesta pau tant ansiada que volguent-la tothom, no vegem pas per aré que's vagi en camí d'obtenir-la

prompte i ràpidament com voldríem tots els pobles, tant neutrals com beligerants.

Nosaltres que habíem ressenyat els espectacles de nostra vila amb la més pura imparcialitat, al no fer-ho avui per deferència, doncs ha sigut confiada a n'el bon company de redacció Floridor la crítica de l'obra original del culte literat Mossen Francisco Viver, debem fer constar la nostra conformitat amb el judici que li mereix la seva representació.

Molt ens plau que hi hagin entitats, siguin del color que vulguin, que donguin fé de vida fent art i sembrant cultura car es prova aixó de que Torroella atravesa un época de renaixement.

Sabem per boca del seu President que la «Lliga Republicana» té en projecte celebrar una serie de conferencies a càrrec de polítics prestigiosos, que desenvoluparán diferents temes de gran interès, amb preferència els problemes d'actualitat.

Nostre intent haguera sigut el de parlar extensament com se mereix, de la primera que va donar el diumenge dia 27 del prop passat l'ex-arcade accidental de Barcelona D. Francesc Layret, però la Junta Directiva de «La Lliga» va oblidar-se d'invitar a la premsa local, representada únicament pel nostre periòdic i aixó ens veda ésser més amples en detalls.

Peró malgrat aixó, també ens plau felicitar a n'aquesta entitat que sab trobar el medi de deleitar i alhora educar a n'els seus socis amb actes semblants.

Conferencies, Cursos, Lectures. Aixó, aixó es el pá esperitual que enforteix a un poble.

Des de que'l municipi es portat i regit per homes nous, gent jove que tenim plena confiança que farà quelcom de profit per nostra vila, no hem pas pogut notar encara els fruits de la seva obra. No estem desilusionats per aixó. Queda molt temps d'actuació per aquests bons torroellencs que no paren de manifestar que's desvetllen en pró dels interessos morals i materials de Torroella.

Una sola cosa devem apuntar ben digne d'elogi i es la reforma començada al carrer de Sant Josep per a tapar part de la branca que conduíex les aigües al safreix públic ja que vindrá a convertir aquell troç de carrer en un magnífic passeig.

¿Que Torroella va en camí de fer-se gran i esplendorosa, quin dubte i cap?

PALET

EN OCASIÓ DEL MES DE JUNY

LES FOGUERES DE LA VETLLA DE SANT JOAN

Es ocasió propícia ara, ja que'n aquest mes és quan s'encenen els tradicionals focs de Sant Joan, per a parlar-ne, encara que siga per breu estona, i amb resumides paraules.

No se sab a punt fixo quin es el verdader origen d'encendre aquestes fogueres, però, sí que's veritat que's posseeixen algunes orientacions que'ns condueixen a una aproximació més o menys certa, per a poguer-ho estudiar, i més o menys apreciar.

Des d'èpoques molt remotes, ja des d'el principi de la civilització humana, manifestaren els homes les seves alegries o les seves contrarietats, per mitjà del foc. Encenien fogueres més o menys grans en punts determinats, acudint-hi quants se'n aperci-bien d'elles, les que enrotllaven dançant quan es tractava d'exterioritzar alguna alegria o acon-teixement.

Aquesta costum va anant-se succeint d'unes a altres generacions, fins avui, que encara hi ha races que la conserven. Tenim, per exemple, els moros, que molt sovint se'ls veu encendre fogueres als cims de les muntanyes, convocant a reunions quan es troben en situacions desesperades, i necessitant socors, els hi es precis l'auxili d'altres càbiles. Els indis, quan fan presa d'alguna cosa que'ls hi hagi costat grans fatigues per a obtenir-la, encenen una gran foguera, ballant i saltant i corrent follament amb gestos de força brusquetat al entorn d'ella mentre va consumint-se aquell munt de llenya, produint tot aquell conjunt un tò fantàstic extraordinari, augmentat amb la cridoria i soroll de les armes.

També ens diuen alguns autors de reconeguda competència, que fou en aquest precís dia, quan era en el que s'entrava en la primavera, amb ocasió de la qual, s'encenien fogueres com a símbol de purificació de l'aire que's devia respirar durant la nova temporada.

En canvi, ens diuen altres, que precisament fou aquest el dia en que va ocórrer el gran incendi de Roma; aquell incendi formidable que'ns pinta l'His-tòria, com un dels acon-teixements més grans del reinat de Neró, i que feu tristement célebre a un diguem-li home. Segons els autors que aixó ens ex-

pliquen, s'encengueren fogueres en anys consecutius en dita diada a fi de commemorar aquest acon-teixement i per a que les generacions successives es recordessin de les malvestats d'un monstre, per a execració seva.

Sigui per lo que sigui, tenim com a conseqüència que'ls focs de Sant Joan són d'una antiquitat bas-tant considerable, arribant, en cas d'ésser de lo pri-merament exposat, a comptar amb una antiquitat d'uns quatre mil anys, i en cas d'ésser a conseqüèn-cia de l'incendi de Roma, comptarien aproximada-ment uns dos mil anys des d'el seu origen.

Aixó es quant amb raons més o menys verídi-ques podem tractar en aquesta conversa, poguent quasi assegurar que l'origen dels aitals focs no té res que veure amb Sant Joan Baptista, doncs no's troba en la seva biografia res que pugui pendre's com a conseqüència per a celebrar dita diada, fent fogueres de cap classe.

J. FABREGAT.

Per al dia 18 del corrent se prepara una interessant vetllada organitzada per la secció dramàtica de l' Ateneu.

Se conta amb la cooperació de les a-plaudides actrius Rosa Boix i Pilar Bol. Aquesta debutarà a Torroella.

En dita vetlladat s'estrenarà el qua-dret L'ABIM original de nostre com-pany Josep Castells, representant-se ademés "Flors i violes" de P. Creuhet i el sàinet "La nit del Tenorio".

L'obra del jove ateneisia Josep Cas-tells, es posada a la venda al preu de 0'75 ptes. exemplar.

NOTICIES

Curiositat.— De temps immemorial que la gent de la vila, en particular les dones, venen quei-xant-se de la manca de pes en els queviures i al-tres articles que expendeixen els establiments. El Ajuntament en us de les facultats que li concedeix la llei. va instal·lar ja fa temps en la Casa de la Vi-la una oficina de repés a fi de poder-se comprobar les queixes i procedir en aquest cas a reprimir se-verament les infraccions. Però s'ha donat la curio-

sitat de que a pesar del molt temps que fa de l'instal·lació de la dita oficina, i a pesar de que diàriament la gent continua queixant-se, no hi ha hagut ningú, absolutament ningú fins ara, que s'hagi personat en dita oficina. I la gent seguirán no obstant amb les seves exclamacions i queixes... ¡Que li farém! ¡Si son aixís!

Un globo.—El veí de Torroella Sebastià Serra, trobá al Montgrí els restes d'un gran globo de paper amb una inscripció que indicava sa procedencia.

Segons dita inscripció el globo fou elevat a Vilafranca del Panadés, en un concurs.

Casament.—El dia 20 de maig contragué matrimoni en el camaril·l de l'Església de la Mercé de Barcelona el jove i intel·ligent advocat D. Albert de Quintana amb la bella i distingida senyoreta Josefina Cuenca.

Emporion felicita al nou matrimoni al que desitja una lluna de mel eterna.

Als estiuejants: En l'Estartit hi ha PIS amb aigua viva, amb mobles o sense, per llogar. Platja de primer ordre.

Donará raó **Rosendo Audivert**.

Rebut.—L'erudit historiador i distingit amic nostre D. Francisco Montsalvatge, ens ha fet ofrena de la seva darrera obra «Vallfogona» dedicada com indica el seu nom a historiar la vila de Vallfogona. Aquesta obra forma el tomo XX de la notable col·lecció general de dit autor, destinada a l'especialització històrica de les antigues viles de Catalunya.

Heu rebut també els tres primers fascicles «Minerva» interessant i lloable Col·lecció popular de coneixements indispensables, editada pel Consell de pedagogia de la Diputació de Barcelona.

Festa a l'Estartit.—Se celebrá dies passats una gran festa religiosa a l'Estartit.

En ella hi prengueren part les senyoretes que formen el cor de Torroella.

A la nit se celebrá una vetllada pels alumnes de les escoles.

Predicá Mossén Dalmau.

La sega.—Nostres terrassans están en plena sega. En general la cullita es sumament abundosa.

Religioses.—Dies passats se celebrá una solemne funció religiosa pagada per un devot anònim.

La funció se celebrá en honor de la Mare de Deu de la Cort.

Prengué part en ella la capella de Girona i ocupá la sagrada Càtedra el Pare Moreu,

La Societat de Caçadors.—La Societat de Caçadors va celebrar reunió general de socis el dia 1 del corrent, acordant augmentar la quota mensual pel sosteniment de la mateixa, venint a pagar cada soci la part oliquota que li pertogués per a cobrir l'import dels gastos mensuals.

A fi de donar més facilitats i com a millor medi d'augmentar la societat, se rebaixará la quota d'entrada durant els dos mesos pròxims.

Seguidament va tractar-se de la qüestió que sosté la Societat amb Mn. Rossell i vist el fallo que li ha merescut del Tribunal de La Bisbal es vá acordar apel·lar al Tribunal Suprem. Els gastos que ocasioni irán a càrreg d'una comissió que s'en ha fet responsable, acceptant aquesta lo que voluntàriament vulgui donar cada soci.

I per últim, complint un article del reglament que en fa referencia s'passá a elegir la nova junta. Si-guent reelegits per unanimitat els mateixos individus que la formaven fins que estigui completament resolt l'assumpte de Mn. Rossell; per a que aquets puguin continuar els treballs que amb tant bon acert han portat a cap fins a la data.

I no havent-li més assumptes per tractar va donar-se per acabada la reunió.

La 1.ª Comunió.—El dia 1.er del corrent celebraren comunió solemne els nois i noies de Torroella.

Se celebraren amb aquest motiu solemnes funcions religioses.

Obres a l'Estartit.—Han comensat a l'Estartit les obres de reforma de l'església d'aquell barri de Torroella.

Se'n diu que la reforma es de gran importancia.

De la branca.—Per fi sembla que s'ha començat a cobrir part de la branca.

Ja era hora.

El senyor Bisbe.—Dies passats estigué a Torroella l'Il·m. Dr. Mas, Bisbe de Girona, el qual anava de pas per a l'Escala.

Casament.—Han contragut matrimoni en Ventalló la senyoreta Maria del Remei Sastregera amb l'hiscendat D. Josep Mateu.

Nostra enhorabona.

De la fira de Sant Isidre.—En la suma dels comptes de la passada fira de Sant Isidre que publicarem en el nombre passat, va apareixer alterada la quantitat degut a un error d'impremta.

La verdadera quantitat es la següent:

Entrades	817'05	pessetes
Sortides	789'70	»

Líquid	027'35	»

Visitants.—Diumenge passat estigueren a Torroella D. Manel Ibarz, Inspector-Jefe de primera ensenyança, D. Lluís de Llobet, Alcalde de Girona, i el Delegat regi de Foment Sr. Roure.

Agrícoles.—Per la Junta Provincial de Plagues del Camp s'ha proporcionat als agricultors de Torroella el líquit necessari per a combatre la cuca de l'ausarda. Ha vingut per a dit objecte un Perit agrónom enviat per la junta.

Timo.—Un tranquil qui's dedica a un gènere de viure molt interessant estigué alguns dies en un restaurant de la vila, marxant després sense passar comptes.

Robament.—Al arrendador de la propietat del senyor Pujol a Ullà li robaren dies passats gran número de gallines, ànecs i oques.

El robo ja es repetició exacte d'un altre que feren temps passats en les mateixes circumstàncies.

Suposem que no serà l'última representació.

D'examens.—Hem saludat a la gentil damisela Enriqueta Sécui la qual ha obtingut brillantíssimes notes en els examens que ha sofert en la Normal de Mestresses de Girona. Aixís també ha obtingut la més alta qualificació el jove Pere Climent, alumne del magisteri i pensionat amb la beca.

Ha lograt també un magnífic resultat el jove Jaume Pagés.

Se 'ns diu que un d'aquets dies arribarà el jove Antón Pou el qual fent un veritable tour de force s'ha examinat de les assignatures de dos cursos obtinguent matrícula d'honor.

Nostres felicitacions.

O C A S I Ó

Se ven MOTO « TRIUMPH » 3 H. P. Tres canvis de marxa i embrague. Motor en perfectíssim estat.

Daràn raó en aquesta Administració.

Festa del arbre a Ullà.—Amb gran solemnitat se celebrà en el vehí poble d'Ullà la festa del arbre. Assistiren a dit acte al senyor Inspector de primera ensenyança, el Delegat regi de Foment, D. Lluís de Llobet alcalde de Girona, gran nombre de propietaris i altres invitats.

Se guarní una gran tribuna per a les autoritats. A la tarde després de plantar els arbres se repartí un esplendit brenar als alumnes de les escoles nacionals i se pronunciaren eloquents discursos pels senyors Inspector, Lluís de Llobet, senyor Carbó mestre nacional i Mossén Bonet rector del poble.

Els convidats foren obsequiats amb un refresc.

L'orquestra de La Bisbal amenitzà els actes. Felicitem als organitzadors de tant simpática festa que enalteix al poble d'Ullà.

Conferencia.—El diumenge 28, del mes propassat, el conegut polític D. Francisco Layret, va donar una interessantíssima conferencia en el local de la «Lliga Republicana», sobre l'actual conflicte mundial, siguent molt aplaudit per la nombrosa concurrencia que hi assistí.

REGISTRE CIVIL

Moviment de població durant el mes de Maig 1916

NAIXEMENTS

- Día 5.—Josep Aliu Marín.
» 5.—Francisca Sans Boada.
» 25.—Miquel Franquesa Casteys.

MATRIMONIS

- Día 2.—Joan Pons amb Miquela Castanyer.
» 20.—Antoni Maurici amb Carme Joliera.
» 23.—Melitón Massaguer amb Carme Masó.
» 27.—Josep Torrent amb Dolors Blanch.

DEFUNCIONS

- Día 4.—Ramón Casas Passarrius, 76 anys.
» 24.—Diego de Aro Bosch, 2 mesos.

MERCAT DE TORROELLA

CELEBRAT EL DÍA 5 JUNY 1916

Blat	de 21 a 22 ptes. quartera
Civada	de 9 a 9'50 « «
Ordi	de 9'00 a 10'00 « «
Faves	de 15'00 a 16'00 « «
Esparcet	de 00'00 a 00'00 « «
Favó	de 15'50 a 16'00 « «
Besses	de 15'50 a 16'00 « «
Mongetes	de 34 a 36 « «
Mill	de 16'00 a 16'50 « «
Blat de moro	de 21'00 a 23'00 « «
Bestiar porquí	de 18'00 a 25'00 un
Oli	de 15' a 16' « el mallat
Ous	de 1'20 a 1'25 « dotzena
Gallines	de 9'00 a 11'00 « pareil
Pollastres	de 4'00 a 7'00 « «
Anecs	de 5'00 a 7'00 « «
Cunills	de 2'50 a 4'50 « «
Oques	de 5'00 a 7'00 « una
Patates de llevor	de 11'00 a 13'00 « quintá
Aufals	de 2'50 a 3'50 « «
Carbó vegetal	de 15'00 a 16'00 « càrrega

EQUIVALENCIES: La quartera equival a 80 litres; la càrrega (pes) a 120 kilos; el quintá, a 40 kilos; l'arroba a 10 kilos; el mallat d'oli, a 11'200 kilos o 12'40 litres.

El mallat de ví, 15'48 litres.

Imp. de P. Ribas. — Palafrugell. — Teléfon 362
Representant a Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí